

Dráždit Rusa bosou nohou

Autor: Václav Vlk st.

<http://www.ceskenarodnilisty.cz/clanky2/drazd.htm>

19.4.2020

Václav Vlk st.

Já vím, že se říká „dráždit hada bosou nohou“, a konstatuji, že rozhodně nepovažuji Rusy za hady. Rusko tedy rozhodně není had. Spíše bych řekl, že je to tygr. Možná sibiřský. A někdo, abychom mohli uzavřít úsloví, začal toho tygra tahat za ocas. A houkat mu sůl do očí.

Formální podobu to mělo blbnutí kolektivní sochy maršála Koněva na Praze 6. Jistěže tam tu sochu nechali instalovat normalizační soudruzi, asi aby se „zavděčili“ v Moskvě. Ovšem ona socha byla odhalena 30. května 1980 u příležitosti 35. výročí osvobození Československa. To je problém. Pomatenci a političtí hrdinové po 30 letech od pádu bolševismu v SSSR, tedy v Rusku a ve východní Evropě, nevěděli nic lepšího než sochu odstranit v době 75. výročí vítězství nad nacismem. Úžasný nápad. Buď jsou aktéři toho svržení pomníku mimořádně hloupí, nebo naopak. Chytří až moc. Spíše vychytralí. Věděli, jak Rusy se nejde namíchnout, a mysleli si... no, vlastně nevím, co si mysleli, ale vím, jak to je v Česku.

Rusové následně vydali zákon, který umožňuje, ba dokonce nařizuje ruským orgánům stíhat každého, kdo by se choval nějak neuctivě k památníkům osvoboditelské sovětské armády a památníkům jejich velitelů. A Putin to s chutí podepsal. A u národa si šplnul.

Neb neustále opakované vyprávěnky, jak jsou Rusové tací či onací a nemají rádi Putina a už–už ho svrhnu, neplatí. Putin je v očích Rusů jen přechodný jev. Zda zrovna vládne Putin, Mikuláš anebo Stalin – „éto vsjo ravno“. Oni jsou hlavně ruští vlastenci. Celý národ. A také věřící, což je dnes ve zmateném světě důležité. Podle jejich mínění je Rusko obklopeno lotry, kteří ho chtějí zničit. A dějiny jim, podle nich, dávají za pravdu.

Začali to Pečeněhové a Polovci, jak před pár dny připomenul Putin (a kdekdo se mu v zahraničí smál), dále Zlatá horda, pak Napoleon, po staletí Osmani – tedy dnes Turci, někdy za pomoci Francie a Anglie. Celoevropský vrah milovaný Francouzi, Napoleon, se dokázal dostat až do Moskvy. Pak ho Rusové vyhnali zpět až do Paříže. Císařské Německo rozpoutalo válku, a hlavně chtělo dobýt Rusko. Pak, když to nevyšlo, vyvolalo bolševickou revoluci. Nacistické Německo páchalo genocidu na celé cestě do Moskvy, Kavkazu a Stalingradu. A nazpátek, když je Rusové hnali až do Berlína, jakbysmet. To stálo SSSR, dnes Rusko, 30 milionů životů.

Nedávno byl v jednom týdeníku obrázek, jak sebe a svět vidí Rusové. V přední části obrázku, rameno na rameno, stojí Rusové se zbraněmi, namířenými do všech stran. Od východu po západ. A odtamtud proti nim postupují ozbrojené hordy. Mongolové i křižáci, Napoleonovi Francouzi a nacisté v typických helmách a nad nimi vlají jejich vlajky.

A pokud šli Rusové do Evropy, tak podle jejich přesvědčení, vždycky Evropě na pomoc. Zbavit ji krutovlády Napoleona. Zkrotit Osmany a osvobodit jih Ukrajiny a 1853–1856 Krym. Odstranit 500 let trvající nadvládu muslimů nad Bulhary, Řeky, Armény a dneska Kurdy. Našemu císaři Františku Josefovi I. pomohla ruská armáda zkrotit v roce 1849 Maďary, již chtěli maďarizovat anebo zlikvidovat všechny maďarské národy na území Uherska, tedy Slováky, Rusíny, Srby, Rumuny a Chorvaty.

Porážka nacismu je v Rusku vnímána také jako civilizací epopej. Kdy byly Rusy zachráněny všechny východoevropské a balkánské národy před vyhubením. Což je historická pravda. Můžete se třeba vzteknout, že svět to tak vidí a vidět bude (až na Němce a dnešní americké progresivisty).

Pokud by Hitler vyhrál, milí čtenáři, je sporné, že by mluvili všichni Češi, kteří by přežili, německy a žili by jako druhořadí občani Německa v oblasti zvané Protektorát Böhmen und Mähren. V mé knize Mauthausen najdete informace, jak Němci – tedy žádní „nacisté“, ale prostě Němci, jak říká Daniel Jonah Goldhagen v knize „Hitlerovi ochotní katani“ – plánovali Evropě budoucnost (doporučuji přečíst). Třeba u Mauthausenu, kde se připravovala další realizace „kollektivního řešení“. Stavěl se tam do podzimu roku 1944(!) koncentrák, kde měly být připraveny pece a spalovací komory pro 15 000 lidí denně. To znamená 550 000 lidí zavražděných „průmyslově“ za jeden rok. „Materiálem“ měli být po zavraždění všichni zbylí – Rusové, Poláci a Češi. Henlein si to z celého srdce sudetských Němců přál.

Pokud by se podařilo atentát na Hitlera, mohli jsme dopadnout ještě hůř. Nicméně o tom jindy. Ale osudili nás Sověti. Nikoli Američani. Ti jen tak nakoukli.

A tak dnes hlavnímu hrdinovi, starostovi Prahy 6, Ondřeji Kolářovi asi není do smíchu. Rusové se ozvali. Každý, kdo něco o Rusku ví, chápe, že to nemusí pro starostu z TOP 09 dopadnout nejlépe. Jak? Kdy? „Čort znájet!“

To neznamena, že s tím souhlasím! Pouze konstatuji, že s tím nikdo nic nenadělá. Jak pravil imaginární český genius Jára Cimrman. „Můžeme o tom vést spory, můžeme s tím nesouhlasit, ale to je asi tak všechno, co s tím můžeme udělat.“ Bláboly, aby něco dělala vláda, jsou na nic. Jak a co by asi dělala?

Když někdo kopne Rusy do špimpánu, žádná vláda ani žádná organizace nedokáže, aby to Rusové, pokud budou chtít kopanec vrátit, neudělali.

Navíc, ona asi nebude z naší (a vůbec západní Evropy) moc velká snaha. Na pomoc teď naši vládu volá tatínek starosty, pan Petr Kolář. Což je horší než špatný. Pan Petr Kolář,

je známá firma. V politických i jiných kruzích se to obecně ví. Vlády, politici a tajné služby strašně rádi užívají zrádců. Ale nepomáhají jim. Starší Kolář byl velice pilným úředníkem polistopadových vlád, až se dostal na místo velvyslance ve Švédsku. Čí zásluhou, se přesně neví. Jedovaté huby říkají, že jej tam dosadil sám Václav Klaus, ostatní říkají, že to byl kuň Václava Havla v době sporu obou pánů. A právě tento pán – český velvyslanec – jednoho dne náhle vystoupil se senzačními odhaleními o černých fondech v ODS. A vrazil tak české vládě kudlu do zad. Náhlý výron morality v době kdy se tady nosily miliony v igelitkách (banky moc nefungovaly) a přátelé ČSSD se stříleli navzájem samopaly nebo u pump pistolemi s tlumiči (a to jsme byli proti němu v bývalém táboru RVHP včetně bývalé NDR místem klidu a míru), je poněkud nepravděpodobný.

Media, jako by na to čekala (tehdy byla v německé rukou!), spustila kampaň. Připomeňme, že v té době měla ČR obrovský ekonomický úspěch a zahraniční media začala hovořit o „českém hospodářském zázraku“ (viz německý hospodářský zázrak).

Toto srovnávání českého ekonomického úspěchu je dáváno jako příčinná souvislost s pokusem o svržení Klausovy vlády. Takový ekonomický vývoj v ČR by mohl zlikvidovat zájmy mnoha byznysmenů a politiků na Západě a plán vytvořit z České republiky, jak psala media, „tajnou 17. spolkovou zemi“ Německa. Kterýžto záměr byl kritiky tohoto směru nazýván pokusem o vytvoření ekonomického protektorátu“. Zda a jak se to povedlo, si zhodnoťte sami.

Těsně před Havlovým projevem a na základě informací pana velvyslance Petra Koláře a po mediální kampani předtoupili dne 28. listopadu 1997 před novináře vlivní členové ODS Jan Ruml a Ivan Filip. Přečetli předem připravené prohlášení, v němž vyzvali Václava Klause k odstoupení z čela ODS. A protože Klaus byl zrovna v té době pracovně v Sarajevu, hovořili o této události jako o „sarajevském atentátu“.

Právě na tento návrh navázal Havlův projev 9. prosince 1997 v Dvořákově síni pražského Rudolfinu. Tehdejší prezident České republiky Václav Havel vyhlásil celonárodní „blbou náladu“. Přitom Havel odstartoval zatím nejtěžší politickou krizi v historii samostatné České republiky, která vyústila v demisi vlády.

Po pravdě řečeno, je na světě jen málo států, kde by to nějakému velvyslanci prošlo. Ovšem pan Kolář byl odměněn funkcí velvyslance v Irsku, dále pak místem velvyslance v USA(!) a pak velvyslancem v Rusku (8. února 2011 – 31. prosince 2012). Proč byl odvolán Moskvy tak rychle, se neuvádí. Zamyslete se sami, jak by asi dopadl nějaký takový funkcionář vlády USA, Francie anebo Ruska? Schválně, co vás napadne...

No a najednou se objevil na lokální politické scéně pan starosta Ondřej Kolář, synáček. A vybojuje, opět za pomoci medií a „pokrokářů“ a podivných vlivových skupin odstranění sochy sovětského maršála. A maršála přitom všichni veřejně ostouzí. Čímž podle Rusů ostouzí celý ruský národ.

A vše zakončí podlouhým odstraněním maršálovy sochy za využití nouzového stavu. Navíc to vyvrcholí majstrštykem, skutečně pubertálním vtípkem na Facebooku: Neměl

roušku. Pravidla platí pro všechny stejně. Ven jen s rouškou nebo jinou překrývkou úst a nosu. Což napsal Kolář ml. k odstranění Koněvovy sochy. Tento výrok vzápětí oběhl ruská média. Píší naši novináři.

Pravda je, že tento výrok rozzuřil prakticky nejen všechny Rusy, ale všechny obyvatele Ruska, tedy i „Nerusy“, jejichž předkové bojovali a padli v druhé světové válce na straně SSSR. Ne nadarmo ji všichni považují za Velkou vlasteneckou válku. V dnešní Ruské

federaci, rozlohou největším státě světa. Žije 146 milionů obyvatel. A nenajdete tam rodinu, jejíž předkové nesložili svoje kosti na válečné frontě od Moskvy až po Paříž. Kdy pomohli nejprve porazit, dle jejich názoru, genocidního šílence Napoleona a jeho zločinnou armádu. A v letech 1941 až 1945 pak rozeseli své mrtvé od Brestu, přes předměstí Moskvy až po Berlín. A vítězství zakončili slavnostně a historicky v Praze.

A nezkoušejte s nimi moc mluvit o paktu Molotov-Ribbentrop. Na tom se téměř s žádným Rusem, Ukrajincem a Bělorusem nikdy nespodnete. To vám zaručuji. Omlátí vám o hlavu „bílé Čechy“ (legionáře, které já považuju za mnohohrát hrdiny a vlastence), Západ, který drbal Hitlera pod bradou a pak podepsal Mnichov, a dnešní politiku Unie i USA. A hlavně jim nesahejte na mrtvé ruské (sovětské) vojáky. To bývá až fyzicky nebezpečné. Sice s mnoha jejich vývody a výklady nesohlasím, ale jinak se jim ani nedivím.

Odstranění Koněvovy sochy v době koronaviru mediálně poněkud zapadá. Naštěstí. Ale ono se zase vynoří. Národ má paměť delší než sloni. Viz naše zařatost vůči katolické církvi a Habsburkům.

Diskutujete-li o ruské aneb soše maršála Koněva z Prahy 6, neobtěžujete Rusy, ale i nás nějakými řečnickými slovočiny stalinismu (který stál i mého otce život). A nevymlouvejte se na ně.

Oni to vidí jinak. My také nechceme uznat, že husité byli středověkou obdobou náboženských fanatiků, za jaké dnes oprávněně považujeme Talibán. Ostatně husité vraždili děsivě, přesvědčeni o své nejvyšší pravdě, a i díky tomu kališníky (utrakvisty) nikdo neporazil od roku 1419 až do roku 1620, respektive do 1648.

Tak jako křesťané dnes považují kříž, původně obludný a strašlivý vražedný nástroj Římanů, za posvátný, považují národy Ruska za posvátné památníky svých padlých. S tím nic nenaděláte.

Maršál Koněv prostě je v jejich očích dodnes hrdina. Žvanění, jak jeli Sověti na Prahu už zbytečně, jsou jen žvanění.

Ale pro jistotu – pro žvanítky a náhlé hrdiny 75 let po válce – pár faktů:

Proti povstávším Čechům a jejich spojencům – osvobozeným zajatcům, Rusům Italům, Srbům, Řekům atd. (viz) – stála pořád nesmírná síla, skupina armád Mitte. Pod vedením

generála polního maršála Ferdinanda Schörnera, zvaného „Krvavý Ferdinand“, protože nechal popravovat vlastní vojáky a důstojníky za „ideovou nepevnost“ i na jaře 1945.

Složení skupiny armád Mitte v květnu 1945 bylo:

- 7. armáda – generál Hans von Obersfeld
- 17. armáda – generál Wilhelm Otto Oswald
- 1. tanková armáda – generál tankových jednotek Walther Nehring, generál pěchoty Wilhelm Hasse
- 4. tanková armáda – generál tankových jednotek Fritz Hubert Gräser

Vzdušnou podporu jednotkám Skupiny armád Mitte zajišťovalo velení skupiny „Visla“, Luftwaffenkommando „Nordost“ (General der Flieger Martin Fiebig), které mělo v dubnu 1945 cca 100 bombardovacích letounů, 300 bitevních letounů, 600 stíhacích letounů, 100 nočních bitevních letounů, 70 námořních letounů a 150 průzkumných letounů. (Podrobnosti naleznete [zde](#) a [zde](#).)

Tyto jednotky byly v počtu cca 1,2 milionu plně vyzbrojených mužů povolány bránit Protektorát Böhmen und Mähren a tzv. Sudety, tedy části Třetí říše, s úkolem chránit plánovanou poslední nacistickou úkuli zvanou Alpenfestung. Bojiště v Čechách mělo chránit plánované údajně nedobytné horské oblasti Alp v Bavorsku a Rakousku. Kam se mělo podle německého plánu stát nacistické vedení, bráněné a obklopené „vybranými jednotkami“. Většina z těchto jednotek proto na našem území bojovala až do konce, či spěchala k Šumavě a Alpám. Původně totiž neprchali k Američanům do zajetí, ale měli se spojit s nacistickými jednotkami posledního odporu.

Mnohé bojovaly až do konce. Tedy až do 11. a 12. 5. 1945, i když Američané uzavřeli dne 9. 5. 1945 linii a vybrali vojáky bojující na německé straně do zajetí.

Maršál Schörner, hlavní velitel uskupení armád Mitte, nesplnil rozkaz hlavního velení Wehrmachtu k kapitulaci ze dne 8. května. Řekl, že jej vojsku nepředal, protože mu byl znám záměr německého velení soustředit ustupující části armády v oblasti Rakouska a tu držet delší dobu.

Dále zde na našem území byly jednotky gestapa a Schutzpolizei. Vedle armády plnila svoji úlohu i domobrana – Volkssturm, němečtí civilisté, kteří byli připravováni na příchod fronty. Volkssturm měl na starost opevňovací práce, jeho příslušníci bývali nasazováni ke střežení železničních tratí a mostů, do pátracích akcí proti uprchlým válečným zajatcům i proti partyzánům.

Jednotky SS žádnou dohodu (s povstalci) nepodepsaly. K 6. 4. 1945 měla SS v Protektorátě k dispozici 67 053 mužů, neznámý počet jednotek SS byl v tzv. Sudetech. V lednu 1945 se v „hlavním městě wehrwolfů“ Ústí nad Labem konala schůzka vybraných hodnostářů Sudetské župy, která se zabývala působením této organizace a záškodnické akce po odchodu německé armády. Zde je také odpověď na stálé výkřiky o tom, jak Češi za povstání „vraždili“ nevinné německé chlapce, jací „chlapci“ to byli třeba v Brně.

Nacisté byli přesvědčeni ještě koncem dubna 1945, že ubrání pevnost Mitte – tedy Protektorát s kusem Rakouska. Stále věřili v Alpenfestung. Proto naprosto bezohledně vraždili a zavražďovali ještě v té době.

Proti lidem v českých zemích stálo tedy odhadem 1,2 až 1,5 milionu ozbrojených vycvičených nepřátel.

Po hrdinném boji povstalců (počet padlých v Praze byl přes tři tisíce, Němců padly v Praze tři až čtyři tisíce, v celé ČR pak v Květnovém povstání cca šest tisíc padlých povstalců) a za nesmírné pomoci ROA, která bojovala na české straně od 6. do 8. května 1945 a pak odešla smrti vstříc, byla dojednána dohoda o odchodu Wehrmachtu a pražských Němců z Prahy (viz Protokol o provedení formální kapitulace německých branných sil v Praze z 8.5. 1945).

Hlavní podepsaní dopadli dost špatně. Za Německo podepsaný gen. Touissant byl odsouzen na doživotí, propuštěn v roce 1954 jako výměna za dva komunistické agenty. Za Čechy podepsaný gen. Karel Kutlvaš byl Stalinisty odsouzen na doživotí, na amnestii byl propuštěn v roce 1960 domů jen zemřel. Major Jaromír Nechanský byl odsouzen komunisty k smrti a popraven v roce 1950.

Takže tvrzení, že sem Koněvova tanková armáda jela „jen tak“, je nesmysl. A aby to bylo všem moudrých diskutérů jasné: na území Čech a Moravy zajali do květnu 1945 Rusové 900 000, slovy devět set tisíc německých vojáků. A ti pak šli pěšky do Ruska. Na to jsou tisíce dokumentárních fotografií. A skoro nikdo z nich se už nevrátil. Mimochodem, spočítejte, kolik jich asi stálo „utéct k Američanům“, jak nám tvrdí místní politická legenda. Na začátku bylo 1 milion 200 tisíc nacistických vojáků, z toho odečtete padlé (jejich počet se odhaduje na 50 000) a také 900 000 zajatců. Takže kolik?

Je pravda, že komunisté provedli v roce 1948 převrat a následně morálně a ekonomicky zničili tuto zemi (Sami? On to nikdo od nás nedělal?) Z hlediska Rusů se ale Moskva hlavně zabezpečila proti dalšímu útoku ze středu Evropy (z Německa, z Francie anebo od USA), který podle nich měl vždy za úkol naprosto zničit Rusko.

Takže u nás se najednou k 75. výročí největší války v dějinách rozhodnou „mýr nix dýr nix“ politické nuly, že Koněva nechceme, protože bůh ví, jak vůbec bojoval proti Němcům, který sice velel osvobození nějakého toho koncentráku (Osvětim), velel viselsko–oderské operaci při přípravě útoku na Berlín, jeho vojska se zúčastnila dobytí Berlína, aby pak provedla tzv. „Pražskou operaci“. Kde jeho tankisté překonali 400 km, asi úplně zbytečně, prý jen taková procházka, úplný výlet. Tedy až na ten milion dvě stě tisíc německých nacistických vojáků.

Němci vzdali zničení Prahy nejen pro statečný a účinný odpor povstalců, hlavně ale proto, že už neměli čas, protože věděli, že na Prahu jedou Rybalkovy tanky. A za nimi jde Koněvova armáda...

No a my ho nemáme rádi, toho Koněva, protože ...ble, ble ble, byl to Rus a voják.

Takže teď se náhlí hrdinové, povstavší 30 let po Listopadu, diví. Asi nikdy neslyšeli, tihle noví jakobíni, že jak se do lesa volá, tak se z něj ozývá.

A tatínek Koláře, toho bořitele pomníku, kvílí a hlasitě vykřikuje, aby mu vláda pomohla, páč jsou na něj, tedy na jeho synka, Rusové „bekaní“. On se k tomu ale nikdo moc nemá. Rusové (a Čína, ta zase kvůli pirátu Hřibovi) si to budou dlouho pamatovat. Jestli to našim pomatencům oplatí, by měla být teď naše poslední starost.

Naše vláda bude mít dost práce, aby dokázala světu, že u nás nevládnou politické nuly a pomatení magoři. Jinak nás nikdo brát vážně nebude.

Takže musí, až opadne koronavirus, zajistit, aby u nás dělali politiku politici a diplomaté, a ne pomatení duševní puberťáci.

Chcete-li něco o době 2, světové války u nás vědět více, můžete si koupit třeba moje dvě knížky, a to „Krvavé dozvuky války 1945“ a „Mauthausen – ďábel v líbezné krajině“ na www.gradac.cz.

Václav Vlk st.